

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινήν ιδρυόμενην γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσα κι ΄έξη
κι δ'α χάρηα Μπαρμπαλέξη.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δι' εύθείας προς έμά.
Συνδρομά για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα δυας μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι σ τ ό χ έ ρ ι.

Του Δεκέμβρη τριάντα,
τά συνθή συμβάντα.

Πόντος, ετηκόσα κι 'έβδομηντα τρία,
τού χρόνου πάλι τόση φακαρία.

Μπιτοναμάδες μας κι' εύχαις, όπου πάφτουν σαν βροχαις.

Και πρώτον πάντων εύχομαι του Μεγαλειοτάτου
να γίνεται νεώτερος εις τα γενεαία του.

Εις τόν σεπτόν Διάδοχον του Θρόνου της γαλήνης
νάιναι μοχλός και πρόδρομος της 'Εθνικής 'Αμύνης.

'Στους Πρίγκηπας ροπήν σφοδράν
προς πόθους της φυλής,
κι' επιχορηγήσιν άδράν
έκ μέρους της Βουλής.

'Στόν Πρίγκηπα Γεώργιον, που 'δρίσκεται 'στην Κίνα,
νάλησ σοφός Κοιμφούιος κι' άκματος 'στην 'Αθήνα.

'Αρβύλας 'στον Προδουπουργί, άμπελικός, έρεας,
τρανούς σταυρούς και σταύρωμα μεγάλο της παρέας.

Δίω και 'στον Κυριακούλη και 'στον Ράλλη μζάν εύχη
'γρήγορα να ξαναγίνουιν ένα κόμμα, μζά φυχή.

Εις τόν Στέφανο Δρακούμη δρό στεφανίους για τά λόγια,
πούπε για τήν Ρουμανία και τόν Βούλγερο τόν μπόγια.

Μικροσκοπίον του Σλημαν, σπουδασιμού βουλευτού,
τάς έρευητικας τάς όλας να κυττάη δι' αυτό.

'Στόν Σωτήρη Πολυζών, πούναι της Αίγινης προχων,
λιμανέρηη της να κάρη τόρα 'γρήγορα τόν Μοχον.

Εις τόν Γεώργη Μπαλατζή, πουχην γλόκα, πουχην χάρη,
'Γπουργιό πζά κι' αυτός δικαιοτάτα να πάρη.

Εις τόν ΔέλταΜωρατήν, όπλιστήν εις τούς σπανίους,
τά βαπόρια του να κάρουν πζους υπερωκεανίους.

Τάβλι για τόν Πολυγένη
πρώτος ταβλιστής να γίνη.

Καραπάνου του 'φηλού Βουλευτήριον εκ νάτων,
και τήν πατραν του πατρως εις τόν Πύρρον Καραπάνου.

Εις τόν Παπακασιλιού, γλώστη της ύγειας,
σζητησείς ζητημάτων της ύγειας της κοινής.

'Αντικλιείδα 'στον Ασβίδη για 'άνοίγωται ντουλάκια,
πούχουν μζαα Συναγμάτων σκοληκόβρωτα κιοτάκια.

'Στόν Νέγγρη τόν Φακίωνα, προς έργα δυνατόν,
μζαάλα νομοσζεία περι τών έργατών.

'Στόν Νίκο Στρατό κι' 'Γπουργός άγρήγορα να λάχη,
και 'στον Κατζηλεζανδρή τόν λόγο σ'όλα νζχη.

Μένος του Καρπιτοπούλου, βουλευτόρου τών 'Αργείων,
και του Θζητα του Ρετσίνα Γεωργίας 'Γπουργιστον.

Πάντα πόθον 'Γπουργείου 'στον 'Αντόνη τόν Καρτάλη
και Χανούμισσαα γιαγαίην για τόν Κώστα τόν Τοπάλη.

Φάκελλον μ' έπερωτήσους για τά πλέον σοβαρά
'στον Βολζάτη Λακαρή,
και 'στον 'Αλφα Κασσαβέτη
Ζαγοριόζο Βιλαέτι.

Εις τόν Νόντα Νεολημάνη
όπου του πονει να γάρη,
κι' έλεγκής σταρίδο, κόβρη
για τόν Θεόδωρο τόν Γζόρρα.

Εις τόν Μι τόν Φωτιάδη, τόν είλιων δικαστή,
μζά καλή φωτογραφία του κυρίου Παταγοζα.

Εἰς τὸν Ζῶτο τὸν Κωστή μὴ καρδία χωρὶς σκελέτω
καὶ περίφημα κομμάτι γὰρ τὰ θεῶ του μακινέτω.

Εἰς τὸν κύριον Μπουφιθ
κί' ἔξω μένων νὰ τιμᾶται,
καὶ τῆς Κρήτης τὸ ταξείδι
πότε πότε νὰ θυμᾶται.

Νύφη γὰρ τὸν Καφαντάρη μὴ μὴ προικα δυνατή,
καί' σ' τὸ σπῆτι μου νὰ παίη τὸμπολα καὶ πατητή.

Ἐτὸν Δουβάρδο νᾶχη πάντα' στὸν ποδόγυρον μαγιήτη
καὶ τὴν Δημητρίαν Πύργου γὰρ τὸν Γιάννη Κρεστενίτη.

Εἰς τὸν Φούφα τὸν Γρηγόρη, τὸν πιστὸν' στὰ καθεστῶτα,
ἔνωσιν' Ἀμακιάδος καὶ Γαστούνης ὅπως πρώτα.

Τούαντιον' στὸν Σισινη
καί' στὸν χωρισμὸν νὰ μένη.

Ἐτὸς Κατόνας τοὺς Θηβαίους νὰ μὴ μοιάζουσι πολὺ
καὶ νὰ ξέρουσι ποῖος ὁ Γεωργίου κί' ὁ Δημήτρη' στὴ Βουλή.

Εἰς τὸν ρέκτην τῆς Παιδείας Στεφανόπουλον τὸν Χρήστον
ν' ἀφανίσῃ τὴν σωραίαν τὸν φυλλᾶδων τὸν ἀχρήστον,
καὶ κανόνας παναρχαίους ἐπιστῶν, χυλοῦν, χρήστων.

Γάντια γὰρ τὸν Μαρκεζίνη, ποῦχει πρώτης προτομῆ,
καὶ βισάντο Σαντορήνης' στὸν καλὸν τὸν Ἀσιμῆ.

Ἐτὸν τῆς Ἰθάκης Δεδνρινό,
ποῦ τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
ἐν' αὐτοκίνητο τραχὺ
ν' ἀφήσῃ τὴν καρότσα.

Ἐτὸν Στάη νέουσι θησαυροῦ ἐκ τῶν Ἀντικυθέρων,
στὸν Τάχη νὰ μὴ ρίχεται κατὰ τῶν καλογέρων.

Ἐτὸν Λάππα νὰ κορδώνεται μὴ τάναστηματάκι του,
κί' ἔνα ψαλλίδι' στὸν Φωκῆ γὰρ τὸ παραμουστάκι του.

Εἰς τὸν Βάρβογλη κοντύλι, ποῦ κί' ἀριστερὰ νὰ γράφῃ,
μὴ νταμτζάνα' στὸν Μπαλάρα καί' στὸν Μπογιατζῆ Ζουράφι.

Εἰς τὸν Ραδιὸν κομπόστα,
καί' σ' τοὺς θεῶ τοὺς Κοιμουνοῦρους
καὶ τὸν Σπύρο καὶ τὸν Κώστα
νὰ τοὺς βλέπω πάντα νουόρους.

Περιπάτου' στὸν Μπισοῆ,
καί' στὸν Νίκο Μισορλή
ν' ἀποφεύγῃ τὰ τουρισὰ
καὶ τὸ πάγος τὸ πολὺ.

Ἐτὸν Μπακόπουλο τὸν Γιάννη, ποῦ πιστὸς' στὸ κόμμα μένει,
νὰ μ' πορέσῃ νὰ κολλήσῃ τὴν φωνὴν τὴν ραγιμένην.

Ἐτὸν Τρικούνη νὰ κινεζῆ Νικηματούσας νύκτα' μέρα,
καί' σ' τοὺς Ράλλη τὸ παιδί,
τὸν Γιαννάκη δηλαδῆ,
νᾶναι μὲ τὸν πεδερὸ του, νᾶναι καὶ μὲ τὸν πατέρα.

Ἐτὸν Καλαμάρη Γερᾶν' Ὀτέλ, σπῆτῃ' στὸν Βαφεραδάκη,
καὶ σχέδια γὰρ φυλακαί' στὸν Δέλτα Βοκοτόπουλο,
κί' ἔνα χαρτοφυλάκιο' στὸν Πρωτοπαπαδάκη
νὰ πέρη περισσότερα χαρτὰ γὰρ τὸν Σιμόπουλο.

Εἰς τὸν Μανώλη Ρέπουλη, ποῦχει σωστὰ τὰ λόγια,
μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη ν' ἀλλάξῃ κομπολόγια.

Ἐτὸν Γιάννη Ρουφο τῶν Πατρῶν νὰ παρακορορεύεται
καί' στὸν Γεροκωστόπουλο νὰ μὴ φιλαργυρεύεται.

Εἰς τὸν Κρίστη τὸν Νικόλα θεῶ Ναζωΐτικαίς μυζήθραις,
καὶ σαποῦν' στὸν Κουλούρη γὰρ νὰ κἀνῃ μπουρμπούλῃθραις.

Ἐτὸν Σιμόπουλο τὸν πῆρ νὰ μὴ εἶναι κατηφῆς
κί' αὐτοκίνητο γοργὸ' στὸν Σιμόπουλο τὸν φῆς.

Ἐτῆς Ναυπάκτου τὸν Σισομάνη
νὰ μῆλῃ μὲ τὴν σειρά του,
καί' στὸν Καναβὸ τὸν Γιάννη
νὰ φοιτᾷ' σ' τοὺς Ζαχαράτους.

Χρῆσιν Γαλλικῶν μεγάλῃν τοῦ κυρίου Χρηστοπούλου,
καὶ κουράγιο' στὸν Μοσχόλα κατὰ τοῦ Βοκοτόπουλου.

Ἐτὸν Βοζίκη τὸν καιρὸ τοῦ κουτουροῦ νὰ μὴ τὸν χάνῃ,
καί' στὸν Ἄλφ' Ἀναστασίου μὴ γλώσσα σὺν ροδάνι.

Ἐλίγη κίνα' στὸν Βουδούρη καὶ κατάλογον ποικίλων
δῶν τῶν τῆς Παρνασσίδος δημοσίων ὑπαλλήλων.

Διπλωμάτου νοῦ καὶ χάρι
στὸν Ἰδρατο Κουντουριώτη,
κί' ἀναριθμητο σιτάρι
στὸν Σπιετῶν τὸν Καστριώτη.

Εἰς τὸν Σάκη ρεδιγόστα,
ἔνα φέσι' στὸν Φεσοῆ,
καί' στὸν Μπούμπουλη τὸν Γιῶτα
καρκαμέλαις νὰ μὴ σοῆ.

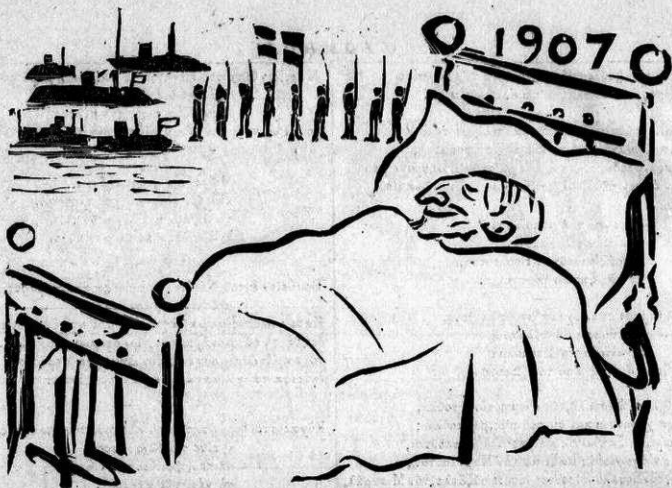
Περί νομίμων ἐκλογῶν μὴ μέθοδο μεγάλῃ
στῆς Τήνου τὸν Μαυρομαρῆ, καθὼς καὶ στὸν Βιτάλην.

Ἐτὸν Κώστα τὸν Ἀγαθοκλή τραχάματα πολλὰ,
καί' στὸν Γεωργακόπουλο νὰ μὴ παραγελάξῃ.

Ἐτὸν Γκόστα, πρῶτο Πατρινό,
ἀφρόγῳλ' ἀπ' τὸν Ὀλενό,
κατοίκι καὶ περισσο
γακοῦρη σακκουλίσο.

Λεμόνα Πόρου καὶ δουλειαίς
εἰς τὸν Γεωργάκη Κορυθῆ,
καὶ Σαλωνίτικαίς ἑλλαίς
στὸν Δημητράκη Κρεμειθῆ.

Ἀρῆσι' στὸν Ποιηρόπουλο,
γερὴ φωνή' στὸν Μάνεση,
καί' στὸν Καλογερόπουλο
ἄλγ' ἠσυχία κί' ἄνεσι.

Εἰς τὸν Λυμπρίτη γνήγορα νὰ γίνου ἐθνικὰ
ἐκείνα τοῦ τὰ σχεδία τὰ Στρατιωτικὰ.

Ἐστὸν καλὸ Καραϊσκάκη πάππων κατορθώματα,
καί' ἐστὸν Τριανταφυλλῆκο νὰ σκορῶν κώμματα.

Ἐστὸν Ζερβὸ καί' ἐστὸν Μαρκιῆτη
καί' ἐστὸν Σπύρο Παϊπέτη
τὸ καλλίτερο ρουσαῖτι.

Ἐστὸν Στεφάνου νὰ τὸν στείλου ἔπος κ' ἄλλοτε στὴν Πόλι,
γὰ τὸν Ζούζουλα ζουμπούλα καί' ἐστὸν Τσουχλο πορτοφλι.

Εἰς τὸν Ἄθω τὸν Ρωμάνο μὲ Ρωμάνους νὰ τὰ βάζῃ
κί' ὄλο νὰ τοὺς τὰ διαβάξῃ.

Ἐ΄δλους τοὺς ἀντιμουσούρους
πλήρεις μένους, πλήρεις θάρρους
νὰ κτυποῦν καὶ τοὺς Ρωμουνούς,
νὰ κτυποῦν καὶ τοὺς Βουλγάρους.

Δένδρα Χριστουγεννητικά,
δένδρα Πρωτοχρονιάτικα
μὲ σπύρημα φυγῶν.

Καὶ δῶρ' ἀπάνω ἐπ' ἀ κλαδῶ
γὰ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ
προσφῶν δυστυχῶν.

Οἱ πόθοι ν' ἀνταμώνονται
κί' οἱ πόνοι τῶν δωγμένω,
κί' ἔδω νὰ βαλοαμώνονται
μὲ δένδρα Χριστουγένων.

Ἐστὸ Ρωμαῖκο Ταμίαις
μὲ τὰ δρό τοῦ νὰ μὴ κλέβῃ,

νᾶνοι κράτος εὐνομίας
κί' ἀνθρωπικὰ νὰ βασιλεύῃ.

Νὰ μὴ φαίνεται εὐν γὰν,
νὰ μὴν ἔχη φαμφαρόν,
καὶ τὴν δόξα τοῦ νὰ κἀνῃ
μὲ τὰ χέρια τοῦ καὶ μόνο.

Ἴδικὰ τοῦ νᾶν κλέψῃ
κί' ὄχι τὰ παλιὰ νὰ λῆρ.
Κυνικὸς νὰ μὴ γελᾷ,
νὰ μὴ θῆλῃ συγγενεῖς,
μήτε νὰ τὸ γαργαλᾷ
ἕλιος δάκτυλος κανεῖς.

Ἐ καθένας μὲ τιμὴ
νὰ κερδίῃ τὸ ψωμί
δίχως δόλου νὰ κηλεύῃ
τὸν δυνάμενον νὰ κλέβῃ.

Πάσης ἀρετῆς καμῖν
τὸ Ρωμαῖκο νὰ γίνῃ,
κί' ἀρεταῖων νὰ δράξῃ
τὴν ρωμαῖαίαν τὴν πορῖαν,
δίχως ὁμοῦ νὰ ταραξῇ
τὴν παραδοσῖον εἰρήνην.

Κί' ἔταν παύση παρ' ἐλπίδα τοὺς γαιδάρους νὰ τιμᾷ,
κί' ἔταν ὄντως γίνῃ κράτος ὄχι πρὸς τὸ θεάθηναι,
τότ' ἐγὼ δὲν θὰ τοῦ δίνα κάθε χρόνο μπουκαμά
τὸ βραβεῖο Φασουλόμελ, ποὺ τὸ ἔξρου εἶσι τειναι.

Εὐχαριστήριον
Ἐστὸ Βουλευτήριον.

Εὐχαριστῶ θερμῶτα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
ποὺ γὰ τοῦ Νόμπελ τοῦ κλεινοῦ μ' ἐμπρότειναν τὸ γέρας.

Τέτοια τιμή τῶν βουλευτῶν παντοῦ θά τὴν σαλπίσω
κι' ὅσα γιὰ τοῦτους ἐφαλα τὰ πέρω τώρα' πίσω.

Εὐχαριστῶ... μου' πλῆρωσαν τὰ φαλκιά με τόκο...
χαρὰ μου, ποῦ' θυμῆθησαν κι' ἐμὲ τὸν στιχοπλόκο,
κι' ἀπλόνομαι φάρδῳ πλατῆς κι' ἐγὼ στὴν πολυθρόνα μου
κι' ἔχω τὴν φέρον τῆς Βουλῆς τιμὴ μου και κορῶνα μου.

Φάτε και πῆγτε, ποιηταί,
'ὅτὰ πέντε Βιλαέτζα...
γιὰ σᾶς μιλοῦν οἱ Βουλευταί,
γιὰ σᾶς ζητοῦν ρουσετίτζα.

Εὐχαριστῶ θερμότατα... χαρὰ' στοὺς ἀοιδούς,
και σήμερ με τὸλμη
πηγάνω στὴν Στοικόλμη
ζητῶν βραβετον διεθνῆ ἀπὸ τοὺς Σουηδοῦς.

Ἐ! σὺ, μου λέτε, Φασουλῆ, τῆς Ρωμηροσύνης νοῦλα,
ἰδῶ καράδμα χάνονται και σὺ ποὺ πᾶς, βαρκοῦλα ;
Δὲν πᾶς, μωρέ, νὰ ζαπλωθῆς με ναργιλέ μαρκοῦτσι,
μόνο ζητεῖς ν' ἀγωνισθῆς μαζὶ με τὸν Καρντούτση,
τὸν Μόμμερ, τὸν Σουλλῦ-Προυτόμα, τὸν Ροῦζῆβελτ, τὸν Μιστράλ,
και πύργου ὀνειρεύεσαι κι' ἔνα παλαι-κρυστάλ ;

Κι' ἐγὼμαί Φασουλῆ—Προυτόμα τοὺς λέω, Σουηδοί,
και φθάνω τώρα πτερωτῆς
ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ φωτός,
ἐποὺ πολλῶν ἀηδιῶν φυτράνου ἀοιδό.

Βραβεύεστέ με, τοὺς μιλιῶ με συντριβὴν καρδίας,
και φιθυρίζω σ' ὀν' Οὐσκάρ τῆς φίλης Σουηδίας :

'Οσκάρ λό σά,
μὰ νὸν ντιρά.

Τοῦ διηγοῦμαι τὸ και τὸ,
ζαπλῶνω σ' ἔνα καναπέ,
και τὸ βραβετον ἀπαιτῶ
μ' Ἑλληνικώτα τον τσιπέ.

Κι' ὁ Βασίλειος ἐρώναξε γιὰ με τὸν παπαρδέλια :
ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔρχεται, δὲν εἶναι καίτσε γέλα.
Ἐλλάς, Ἑλλάς, ἡ δόξα σου παντοῦ διαπορεύεται,
και τώρα δῶστε το κι' αὐτοῦ κι' ἔς πῆχ νὰ κουρεύεται.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας...
τὸ Νόμπελ ὀνειρεύομαι πῶς μοῦστειλαν τὸ γέρας.
Κυττάζω φίλους γύρω μου και κόμο περισσῶ,
μ' ἔλλισαν με τῆς φωνατῆ,
και σκουίζε κάθε κουνετίε :
νὰ ζῶρε, μπάρεμ κα, δῶσε μου κι' ἐμένα τὸ μισῶ.

'Ορίστε μας !... κι' ὁ Φασουλῆ,
ὁ στιχογράφος ὁ κουρελῆς,
μὲ μιαν ψέρον τῆς Βουλῆς
ἔβγαξε τώρα παραλῆς.

Μάρς, ριχθῆτε τοῦ κανάτζα νὰ σᾶς δώση μερικῶ,
γιὰ τὴν δόξα δὲν μεξ μελίε,
ἐσὴρ δόξα ποῦς τὴν θέλει ;
τοὺς Ρωμηροῦς τοὺς δαιμονίζε μόνο τὸ χρηματικῶ.

Μοίραστέ το, κουραχδόν,
και δὲν εἶσαι σὺ γιὰ πλουτο...
τὸ φυσοῦν και δὲν κρυώνει,
κι' ἔμπλεξα κακά με τοῦτο.

Βραβετον εἶ; τοῦ Νόμπελ εἶ; με δόξα και παράδε,
μου λὲν οἱ μασκαράδες.
Κάθε γνωστός μου κι' ἀγνωστός μου γίνεται τσιμποῦρι,
δὲν θά τὸ φᾶς μονάχος σου, τῶν δρόμων ριμαδόρε...
τότε κι' ἐγὼ μιμούμενος τὸν Δήμαρχο Μερκοῦρη
ἐγύρισα τὰ χρήματα κι' ἐκράτησα τόνερε.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
κι' εἶθε σ' ἀγῶνας ἱεροῦ
νὰ τοὺς βραβεύση σιθαροῦς
τὸ χέρι τῆς μητέρας.

Και καμποισας ποιικιλιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

'Ο κήριος Καράμπελας, ὁ Λεωνίδας ἦτοι,
ἐν τοῖς μετάλλοις ἀριστος ἀρραβωνησῆθη τώρα
μὲ μὰ κοπέλ' ἀρόπλαστη, κρινώδη, κι' ἀπὸ σπῆτι,
μὲ τὴν Δοσιου τὴν Φιφῆς, τρε κὺμ ἰλ φὲ Σινιόρα.
Κι' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς ἀπὸ ψυχῆς ἔχασε
κι' εὐχῆθη γάμοῦς γρήγορα κι' ἐκεῖνος σ' τὸ ζευγάρι.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις μακρὸν δραμοῦσα δρόμον
ἔξεδωκε θαυμάσιον και πλήρη κάλλους τόμον,
και χρόνους εἰκοσιοχτῶ με τοῦτον ἐτελείεσε
και πανταχοῦ τὸ κράτος τῆς στερεῆν ἰθιμελιώσε.

Μές σ' τὸ Λουβρο τὸ μεγάλω, μές σ' τὸ Λουβρο τὸ γνωστῶ
τοῦ γνωστοῦ Κανελιποῦλου, τὸ καθ' ἕλα θαυμαστῶ,
νέως ἠβῆρετε κι' ἐφέτος μοναμάδες ἐξαισιούς
γιὰ πτωχοῦς και γιὰ πλουσιούς.

Ἐκπεσιμὸς παντοῦ σπουδαῖος εἰκοσι τοῖς ἐκατόν,
κι' ὄλος ὁ Ρωμηρὸς δὲν φθάνει πρὸς περιγροῦν αὐτῶν.
Ἀπερίγραπτος τῶνόντι τέτοιος πλουτος Καλιμάς,
τέτοιος ἠσαυρὸς μυθώδης, ποὺ κατέπληξε κι' ἐμᾶς.
Μάρς σ' τὸ Λουβρο και τοῦ πλούτου και τῆς φτώχειας θρόματα,
κι' ἐκεῖ μόνου σᾶς θά' ὀθητῆ πῶς δὲν λέμε ψέματα.

Τοῦ Ρωμηροῦ μας τὸ Γραφετον τὸ κατᾶμεστον φῶδῶν
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ἰδὸν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσαρ ἀριθμός.